

Bagsværd d. 5. juni 2012.

Bagsværd Roklub 60+ afdeling til Berlin 2012

Nedenstående er en dagbog fra Bagsværd Roklub 60+ gruppes tur til Berlin 21. til 24. maj. Gruppen bestod af i alt 17 personer.

Mandag den 21. maj.

Det lysnede så småt mod øst, da vi, endnu med søvn i øjnene, mødtes i BR. Biler og en enkelt cykel blev langtidsparkeret i Birgits carport, og nøglerne deponeret. Traileren blev pakket, og så susede vi mod syd. Solen stod op, det blev dejligt varmt og lovede godt for vores miniferie. Færgeturen var behagelig, og inden vi satte næsen mod Berlin, blev Border shoppen hærget. Traileren lå tungt resten af vejen.

Vi var ved vores bestemmelsessted ved middagstid: roklubben Hellas Titania. Indlogeringen var en smule problematisk, for der var en sovesal med 12 køjepladser til 17 personer, 7 hanner og 10 hunner – et regnskab der ikke kan gå op. Det blev til at hun-folket indtog sovesalen og hannerne blev forvist til et vægttræningslokale i et lille annex, dog med vinduer fra gulv til loft i hele facaden mod vandet. De to overskydende madrasser, dyner, puder og betræk fra sovesalen holdt flyttedag. Nogen af mændene havde liggeunderlag med, og der blev indkøbt et par drømmesenge.

Efter indkvartering og udpakning kørte Hans og Karsten på provianteringstogt, og vi andre tog en tur på vandet i tre stk. klinkbyggede gig 4x+. Annie og Gudrun var kede af, at der ingen enåres både

var, og tog med under mild protest, for de har kun roet en enkelt eller to gange med to årer. Protesterne var helt overflødige, for de roede så flot som alle andre, og vi havde, trods en strid side modsø (som gudskelov blev til side medsø på hjemvejen) en herlig tur. Vi nåede at ro 7.8 km. – blid start.

Efter tvætning satte vi os på terrassen og nød tilværelsen. Der blev taget hul på vindunkene og Vibeke havde medbragt hjemmebagt kage med fyld og marengs-top, lige hvad vi havde brug for. Eftermiddag blev til aften, og de indkøbte lasagner og pizzaer blev sat i ovnen. Det var et ubemandet køkken så vi stod selv for kokkerering, servering, afrydning, opvask og kaffebrygning. Vi sad længe og hyggede i den lune Berlinerluft.

Tirsdag den 22. maj.

Der blev vågnet i flere etaper, og de af os, der var morgenmennesker, anrettede morgenmaden. Da vi nåede til tandbørstningen opdagede vi, at damernes toiletter og håndvaske var helt stoppet til, så vi måtte ha' fat i Herman, vores kontaktperson. Han fik fat i et par roere og de gik i gang med at spule kloakken med en vandslange.

Vi andre gik ud i to klinkbyggede gig ottere, Herman styrede den ene. Vejret var bare fantastisk og vi havde en skøn tur – der var dog foruroligende stille i Karstens båd, han var blevet hæs, så han kunne ikke råbe. Hans havde en anden slags problem: han var hele tiden ved at tabe bukserne, når han roede, og især når han skulle bære båd op, og der ikke var en hånd til at fange de sprælske bukser (- men han havde flotte underbukser på.....) Vi roede 10.3 km.

Efter turen var vi på skift i bad i herrernes baderum. Da det var damernes tur, fik vi flere gange uventet besøg af de mænd, der forsøgte at få afløbene til at fungere. Vi grinede, men jeg tror, at de blev lidt ilde berørt ved at se så megen moden kvindlig skønhed. De flygtede i hvert fald hurtigt. Da alle var rene, duftende og pænt omklædt, kørte vi til byen. Vi blev læsset af, og så fordeltes vi i smågrupper. Nogen havde noget specifikt de ville se, andre slentrede bare rundt og nød den pulserende by. Berlin har masser af vand, og langs med det hele er der cafe på cafe, så der vares rig mulighed for tiltrængte pauser, for det var brølende varmt.

Ved aftenstid mødtes vi alle ved en berømt cafe der hedder StäV. Det er her ambassadefolk mødes, og inde i cafeen var der fotografier fra gulv til loft af kendte personer og begivenheder. Vi blev kølet lidt ned med rigelige drikkevarer, og så gik vi af sted for at finde ”De Tolv Apostle”. Den skulle ligge på Gustavstrasse 2, men der var sgu´ingen 2. vi travede frem og tilbage og var rimeligt rundforvirrede, for hver gang vi spurgte fik vi en ny og anderledes retning at gå efter. Endelig fandt vi den. Den lå på nr. 180. Restauranten er bygget ind under Berlins S-bane i store hvælvinger, ganske flot, og med plads til mange, mange gæster. Vi havde bestilt bord og mad i forvejen, og vi fik en langt bord langs med fortovet. Gudskelov at vi skulle sidde ude i den lune luft.

Asparges sæsonen var i fuld gang, og vi fik kalvekød, med asparges, hollandaisesovs, kartofler og salat. Lækkert, og man kunne koncentrere sig om at spise, for samtale var næsten umulig. Hvert andet minut susede der et S-tog forbi, og lige bag dem, der havde ryggen til gaden, kørte der sporvogne.

På vejen hjem spejdede vi efter åbne supermarkeder, for vi ville købe piskefløde og puddersukker, men der var lukket.

Lidt hygge på terrassen blev det dog til før vi tørnede ind.

Onsdag den 23. maj

Vi sov alle sammen længe. Efter hjemmearrangeret morgenmad og derpå følgende opvask, satte vi hold. Karsten bad om at blive hjemme, han havde det ikke så godt. Når man er Karsten, og er frataget muligheden for at råbe, så er man nærmest handikappet. I stedet ville han køre i forvejen og møde os de aftalte steder.

Vi bemandede to ottere med 5-pladserne tomme.

Da vi skulle dreje ind under broen til Grosser Wannsee fik vi et arrigt mega-trut af en kæmpe stor turistbåd. Vi troede at han skulle broen, så vi lå og ventede, så vi kunne ro efter ham, men han skulle i havn, og den lå vi lige foran og var i vejen, så han var knotten (– dumme dänen!).

Da vi var kommet under broen, lagde vi til ved en roklub, hvor Karsten stod og ventede på os. Vi kom iland og fik strakt benene og fyldt vores vanddunke. Skyggen under de store træer var vederkvægende, for der var omkring 30 grader.

Efter en kort pause roede vi videre. Nu var farvandet blevet meget smallere, og varmen føltes mere trykkende, men der var kønt. Øen Wannsee er Berlins Charlottenlund, Hellerup eller Rungsted, det er der de rige slår sig ned, og det kunne i høj grad ses på villaerne – WOW.

Vi skulle spise et sted hvor der var to små landgangsbroer, på hver knap to meter. Det er altså ikke meget, når man kommer i en otter. Første båd roede så langt ind som det kunne lade sig gøre, så holdt Karsten fast i spidsen, så etten kunne stige iland. Alle årer blev løsnet og sendt ind, én efter én. Derefter kravlede roerne en ad gangen gennem båden og i land. Alt imens dette foregik, lå den

anden otter og ventede, for ved den anden bro lå der et par politi gummibåde. Politifolkene var ved at gøre sig klar til at tage af sted, men du milde, hvor var de længe om det. Otteren på vandet havde sit hyr med at holde sig på pladsen, for der var kraftig strøm, og ind imellem skulle den gi´ plads til en stor pram eller en motorbåd, som alle gav dønninger og hev og sled i båden. Endelig kunne otter nummer to komme i land. Bådene blev båret op på græsset, og vi fandt skygge og servering. Nogen var til bratwurst andre til asparges, men vi blev alle mætte.

At komme i bådene var lige så besværligt, men nu kendte vi jo teknikken. Godt at Karsten var der til at dirigere slaget.

Da vi havde roet hele vejen rundt om Wannsee og kom ud fra det smalle farvand, blæste det op. Vi fik strid modvind. Vi roede i et åbent farvand fyldt med sightseeing både, store og små motorbåde, sejlbåde i alle størrelser og andre robåde. Alle susede på kryds og tværs, så man skulle være vågen. Hold til højre var en by i Rusland, og rød og grøn bøjle var kun til markering af sejlrenden for de store skibe.

Blæsten blev værre, og roerne mere og mere trætte. En hvilepause ville bare betyde, at vi røg tilbage til hvor vi kom fra, så der var kun ét at gøre: knibe ballerne sammen og ro!

Dejligt at Karsten stod på broen og tog imod os, så han kunne hive os op ad bådene. De lange skuder blev hevet op og gjort i stand, og gudskelov var det først nu, at Herman fortalte os, at otterne ikke var forsikret. Turen var på 33 km.

Efter at have tørret båden af og lagt dem på plads, badede vi og tog stadstøjet på.

Karsten havde bestilt bord til os i den nærliggende sejlklub, og vi sad igen ude og spiste. Det var blevet en anelse køligere, men det var nok det kraftige blæsevejr der kølede os ned. Vi havde stadig søgang i benene, og det blev også til en massiv gang solskoldning hos mange trods solcreme.

Aftenen sluttede med hygge på klubbens terrasse. Alle var i ekstremt godt humør, da de prøvede at finde de respektive køjer. Imens blev der snakket meget om Annelises natbukser. Men efterhånden blev der stille indtil nogen startede ”hjælpe motoren”.

Torsdag den 24. maj.

Efter morgenmad og opvask tog vi på den sidste tur. 17 mand til tre 4x+, det går ikke op, så Annie og Kirsten T. tilbød at blive i land.

Vi roede ad en kanal, som i begyndelsen havde små hyggelige sommerhuse langs bredden. Senere, da vi nærmede os byen, kom industrikvarterer og lejlighedsbebyggelser. Vejret var igen helt perfekt, og det var endnu mere perfekt, at vi havde modvind ud, og medvind hjem.

Imens vi nød det på vandet, ryddede Kirsten og Annie op. De pakkede alle vores resterende madvarer i plastikposer, og tog betræk af dyner og puder.

Da vi havde ordnet bådene, badet og pakket, takkede vi af.

På vejen kørte Karsten os forbi det dystre holocaust mindesmærke og forbi den resterende del af Berlin-muren. Den er nu dekoreret af forskellige kunstnere, men det løber alligevel koldt ned ad ryggen, når man tænker på hvorfor den er bygget.

Et stykke udenfor Berlin, gjorde vi holdt og spiste de sidste rester af vores madbeholdning. Ingen kaffe, den tog vi senere.

Karsten blev mere og mere forkølet som tiden gik. Han nøs og spruttede i et væk. Bussens aircondition var vist svært at styre, det var i hvert fald meget varmt på nogen pladser og ret køligt på andre.

Da vi nåede Rostock havde vi 15 minutter til vi skulle checke ind ved færgen. Karsten fyldte benzin på bussen, og vi andre lynhandlede i Border shoppen.

Så snart vi var kommet om bord susede Claus op og reserverede pladser i restauranten. Og så sad vi der og spiste lækker mad, mens vi blev transporteret over det store vand.

Solnedgang i Danmark og en behagelig køretur i de lyse nætter.

Vi var i BR lidt over 23, og da jeg gik op for at hente min cykel hos Birgit, var hun på vej ned i klubben med en posefuld af bilnøgler. Alle varer og al bagage blev fordelt, og det var så den tur.

Tak til alle for godt humør og hyggeligt selskab.

Vi roede i alt 61.3 km.

Lene